

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

Проект "Гражданско участие в законодателното и институционално развитие на пробацията в България"
Договор № BG05SFOP001-2.009-0157-C01

ПРОБАЦИЯ

Месечен бюлетин бр.18

Обявиха датите за Петия световен конгрес по проблемите на пробацията и условното освобождаване

От 28 септември до 1 октомври, 2021 г., в Отава, Канада, ще се проведе 5-ият Световен конгрес по пробацията и условно освобождаване, озаглавен „Никой да не бъде изоставен: Изграждане на капацитет на общността“. Световният конгрес се провежда на всеки две години и събира на едно място експерти, научни работници и професионалисти с цел развитие и промотиране на пробацията и условното предсрочно освобождаване.

Събитието ще изследва предизвикателствата, възможностите и историите за успех, свързани с изграждането на капацитет на общността и поддържането на партньорства, които подпомагат успешната реинтеграция на различни групи нарушители в еволюираща глобална среда.

Посетете официалния уебсайт на конференцията [ТУК](#).

Проект BG05SFOP001-2.009-0157-C01 се осъществява с финансовата подкрепа на Оперативна програма „Добро управление“, съфинансирана от Европейския съюз чрез Европейския социален фонд.

www.eufunds.bg

Проект "Гражданско участие в законодателното и институционално развитие на пробацията в България"

Договор № BG05SFOP001-2.009-0157-C01

Припомняме си...

През 2013 г. в Лондон бе проведен Първият световен конгрес по проблемите на пробацията. В него се включиха някои от водещите световни експерти и криминолози, сред които проф. Фъргъс Макнийл, Чад Маруна, проф. Стивън Фарал, проф. Фридрих Льозел и др.

По покана на британското Министерство на правосъдието, сред гостите на събитието в конференцията център «Елизабет Втора» бе и експертът от ИГА Андрей Момчилов.

27 години от първата *desistance* теория

През 1993 г. Джули Лайбрих интервюира 48 правонарушители, осъдени на пробация в Нова Зеландия, които не са извършили повторно правонарушение в период от три години след изтърпяване на наказанието. Много малко от онези, интервюирани от Лайбрих, свидетелстват, че пробационният надзор е бил от помощ по отношение на тяхното отказване от извършването на престъпления, а половината заявяват, че не са извлекли нищо от наказанието си.

Този на пръв поглед обезсърчителен резултат всъщност полага основите на ред теории, изследващи причините за това правонарушители да се отказват от извършването на по-нататъшни престъпления, и най-вече факторите, които са извън възможността за намеса от страна на пробационните служби. В наши дни тези теории са сред най-обещаващите в постигането на разбиране за този феномен.

Desistance-Focused Criminal Justice Policy Research: Introduction to a Special Issue on Desistance from Crime and Public Policy

STEPHEN FARRALL and SHADD MARUNA
Stephen Farrall is Research Fellow, Department of Criminology, Keele University; Shadd Maruna is Lecturer in Criminology, Institute of Criminology, University of Cambridge

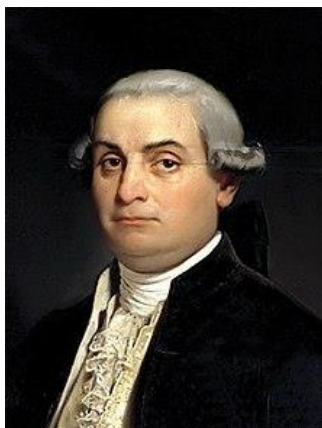
Abstract: From a very small base of empirical studies in the 1940s and 1950s, the literature on how and why people stop offending has grown rapidly in the last few decades (see Laub and Sampson (2001) for a comprehensive review). Only recently, however, have researchers started to forge links between studies of desistance from crime and 'What Works' in offender management policy (see especially, Maruna and Immarigiam 2004). This coming together of research into why people stop offending and the re-emergence of concerns with effective practice is, like many partnerships, partly the result of good timing, partly the result of fortune, and not without its lessons and struggles. The purpose of this introductory essay, and indeed of this special issue, is to explore these issues in greater depth than has been possible in previous work.

Arguably the in-depth, social scientific study of desistance from crime began with the Gluecks' (Glueck and Glueck 1957) research in Boston in the first part of the 20th Century. Yet, it was not until the 1970s and 1980s that formal interest in (and even use of the word) desistance started to emerge in criminology (for example, Cusson and Piquemont 1986; Mulvey and LaRosa, 1986; Rand 1987). Among the early pioneers in this era were Neal Shover (1985) and Thomas Meisenhelder (1982) who sought to understand desistance from the perspective of the individual offender. In the 1990s, the desistance question became central to the emerging paradigm in life course or criminal career research (for example, Graham and Bowling 1995; Sampson and Laub 1993; Maruna 1997). Finally, though, in the last few years, the investigation of desistance has matured beyond a mere appendage to research on criminal careers, and clearly represents a legitimate topic for research in its own right. Most importantly, desistance research in the last five years has transcended mere description (for example, who desists and when, how long do criminal careers last, etc.) and a range of theories have emerged that seek to account

358

© Blackwell Publishing Ltd. 2009, 9600 Garsington Road, Oxford OX4 2DQ, UK and 350 Main Street, Malden, MA 02148, USA

Знаете ли, че...

Криминологията е наука, изследваща както социални, така и индивидуални престъпни действия. Тя е разделена на отделни дисциплини, включително психология, икономика, политически науки, естествени науки, биология и еволюция и човешко развитие. Криминолозите се интересуват от това защо някой нарушава закона или извършва престъпление. Модерната криминология се появява в Европа в края на 17 и началото на 18 век. Основателите на класическата школа са теоретици на развитието на престъпността и наказанието. Сред тях са писателите Чезаре Бекария и Джереми Бентам. Според класическата мисловна школа престъпленията се извършват от свободна воля. Хората знаят какво правят и трябва да бъдат наказани. Тези последици трябва да са достатъчно силни, за да възпират другите хора, и да бъдат по-сурови от престъпната печалба. Класиците доказват, че наказателноправната система драстично трябва да бъде модернизирана. По това време наказателното правораздаване включва изтезания като разтягане, смачкване и пробождане на обвиняемите. Класическото училище цели да подобри системата чрез ограничаване или премахване на изтезанията, което бележи началото на голям напредък за наказателното правосъдие.